

CHUYỆN CHƯA HỀ ĐƯỢC BIẾT HAY NGHE NÓI ĐẾN TRONG NGỰC TÙ CỘNG SẢN

Hoàng Mai Nhất

Sau cuộc nổi loạn chống đối trên một ngọn đồi ở trại 6 Nghệ Tĩnh (*xin xem lại bài viết “ Trận Thử Lửa Đọ Sức Giữa Tù Cải Tạo Với Công An Bò Vàng Cộng Sản” đã đăng trên các báo và trang Tưởng Niệm 30/4/21 VTLV*) của anh em chúng tôi, là những người tù cải tạo từ trại 9 Yên Bái tức trại Nguyễn Giáp Giá do quân đội nhân dân csvn giam giữ khi chúng vừa đưa chúng tôi về tới trại 6 này.

Chúng vội vàng gom chúng tôi lại để thành lập Đội 15 Đập Đá Lò Vôi, như: Nguyễn Thanh Vân (BB), Nguyễn Thiện Nhuận (KQ), Nguyễn Đức Lợi (HQ), Nguyễn Thanh Liêm (P7, có em gái là vợ của một ông anh bà con với tôi, dân HQ), Tạ Văn Thành (Giáo chức biệt phái), Lê Tuấn (ĐPQ), Lê Anh Thượng (P2TKGD), Nguyễn Thượng Dục (BB, nhà thơ Đại Lãn, dân Hòa Hưng với tôi), Dương Văn Chương (Sĩ Quan Báo Chí), Nguyễn Ngọc Minh (P7, dân Hòa Hưng với tôi), Lâm Ngọc Chiêu (cựu Chủ Tịch Hội LLDB Nam Cali), Giáo Sư Vạn Vật Nguyễn Văn Trọn (với một trại nuôi chim Cút thành công ở Gò Vấp khi đi tù về); Đặng Mậu Vinh (BB, Vinh nhỏ hay Vinh Mậu Ngò để phân biệt với Vinh lớn BKD), Hoàng Thế Việt (QBKQ), Nguyễn Văn Vinh (81BKD, Vinh lớn); nhóm Cao Đài gồm: Kính, Trường, Lương, Nguyễn Văn To, Nguyễn Văn Tính (BDQ, có biệt danh Tính chuột vì nhỏ con, cũng dân Hòa Hưng; tù về sống ở Bàn Cờ), Lê Minh Phát (Phát Em, Cao Đài; nhà ở Gò Vấp để dễ phân biệt với Nguyễn Văn Phát, dân CG ở Trương Minh Giảng; có lúc làm đội trưởng Đội 15 đập đá), Phan Huy Bách (KQ, con TT Phan Huy Quát; đi trại nào cũng làm đội trưởng).

Có thêm một số anh em ở các đội khác tăng cường cho đủ số 40 tù ở một đội như: T/T Sử Hồng Xuân (Trưởng Trại Giam tù Phiến Cộng ở Pleiku), T/T Lê Văn Trước (P7, em vợ B/S Chiêu Giám Đốc B/V Chợ Quán), T/T Nguyễn Công Luận (Giám Đốc Nha Chiêu Hồi), T/T Đinh Thành Tiên (nhà thơ Tô Thùy Yên); Tr/T Nguyễn Phú Thọ, người hùng Bastone, (K16 VB, em cố Tr/T Robert Lữ Nguyễn Xuân Phúc TQLC, K16 VB), T/T Hiền (K20?VB), Phó Đức Thành (BB), Ngô Thanh Tùng (BDQ tù binh năm 1973, hình như trong trận Tống Lê Chân?) và một số các anh Xã

Trưởng miền Tây như: Sáu, Đăng, Hòa, Tín cộng thêm một số các anh mà tôi không nhớ tên.

Mục đích chúng lập Đội 15 ĐĐLV là để đày đọa chúng tôi và đồng thời để dễ kiểm soát chúng tôi, vì bãi đá là một ngọn núi đá nằm chéch phía sau trại 6, trên con đường đi lại của dân chúng quanh đó và đội tuần tra trại thường xuyên qua

lại kiểm soát tù; cộng thêm một vọng gác canh tù ở góc giáp hai đầu tường rào trại giam phía trái sau trại nhìn về ngọn núi đá. Như vậy thì nhất cử nhất động của anh em tù chúng tôi không bao giờ thoát được sự theo dõi của chúng. Thế nhưng anh em đã từng bước một phá vỡ kế hoạch đày ải kiểm soát anh em mình của bọn chúng và đồng thời còn không chế bọn chúng, bắt chúng phải theo ý mình.

Ngày đầu tiên ra đập đá, chúng chia đội làm bốn tổ:

-- Tổ 1: phụ trách đập đá núi cho nhỏ ra để bỏ vô lò nấu thành “Vôi”. Quân số tổ 1 nhiều hơn các tổ khác vì công việc này nặng nhọc và nguy hiểm nhất. Tổ 1 chia làm 4 toán: toán đập đá, toán khiêng đá, toán chất đá, luân phiên thay đổi cho nhau.

-- Tổ 2: phụ trách đóng những bánh “than” như ở những lò làm gạch để bỏ vô lò, cứ một lớp đá là một lớp than.

-- Tổ 3: đẩy xe cút kích ra bãi đá lấy đá đẩy về bỏ vô lò để nấu thành vôi, lấy than để bỏ vô lò và trong coi lửa trên lò không bao giờ cho tắt.

-- Tổ 4: phụ trách móc “Vôi” ở phía dưới lò ra ngoài và đẩy vô kho chứa. Tổ này ít nhất, chỉ khoảng 4 người.

* Chỉ tiêu giao cho Tổ 1 Đập Đá: mỗi đầu người trong một ngày phải hoàn thành một thước vuông khối đá, tức là chiều cao, chiều dài, chiều ngang của khối đá phải đúng một thước.

Đá đập ra đầu phải miếng nào cũng lớn, dài, to đều nhau..

thường thì bẻ nhỏ ra thì làm sao có thể chất thành một thước khối trong một ngày cho một người được. Đã vậy, nếu không biết cách đập đá là phải lấy chân chặn trên cục đá trước rồi mới đập, để tránh búa khi đập bị trượt sẽ nện vô chân, dập xương hay gãy chân dễ như chơi. Sự chặn đá bằng chân này, còn là để tránh miếng đá bắn đui mắt (*đã có một vài anh bị miếng đá bắn vào gần mí mắt, chớ không là bị đui rồi*). Đã vậy, cạnh của miếng đá lại rất bén, bén hơn dao cạo râu nên dễ bị thương do bị cạnh bén của mảnh đá cắt thịt, da gây nhiễm trùng. Trong đời tù mà không có thuốc, xà bông để rửa vết thương thì khổ lắm lắm.

*Tôi là nạn nhân của việc bị mép đá bén làm bị thương mà đến giờ qua 20 năm ở Mỹ, B/S Mỹ cũng không chữa dứt được:

BỆNH

Ý chí còn nhưng xác thân gần nát...

73 tuổi! Đòi gọi lão ông chưa?

.....

*_ cơn đau nhức * dồn dập đến rồi đi*

*_ móng tay hư thối * buốt đêm ngày*

*_ móng tay hư thối * buổi đêm ngày*

(thơ Hoàng Mai Nhật)

* con đau nhức/móng tay hư thối: *ngón tay bị tảng đá đè khi chát đá cát nhà lầu chẳng may đá xập xuống, đè bẹp ngón tay. Giữt mình, giật tay ra, ngón tay trở của bàn tay trái mất đi móng tay và thịt; nhờ còn chút thịt mỏng nếu không là lòi xương ra rồi. Không có thuốc ngừa nhiễm trùng, mà chiều về, phải tắm nước ao tù chứa đầy vi trùng do dùng phân tù pha nước tưới thẳng lên rau cải trồng, chảy xuống hồ.*

Anh em tù đập đá làm vôi, mỗi chiều trước khi vô trại, đều phải tắm; nếu không sẽ bị ngứa và lở loét. Do đó, ngón tay của tôi đã bị nhiễm trùng nặng. Móng tay bị biến dạng, sưng đỏ và rỉ nước vàng hôi thối; còn làm nhức thốn ở trong xương như có con gì bò rất là khó chịu đến không ngủ được.

Ở Mỹ hơn 20 mươi năm, uống trụ sinh liên tục mà không hết. Có trụ sinh thì móng tay mọc trở lại bình thường, hết uống trụ sinh thì móng tay tái phát bệnh trở lại như cũ. Bác sĩ Mỹ chê rồi, không chữa được, chỉ trị dứt được sưng rỉ nước vàng mà thôi.

Anh em biết ngay là nó muốn hành hạ đày đọa mình để trả thù việc nổi loạn mấy ngày trước làm náo loạn, chấn động cả Trại 6 và tin nổi loạn này đã lan truyền gây ảnh hưởng đến các trại khác gần đó, nên nó rất tức giận và quyết tìm cách triệt hạ mình.

Vì biết vậy nên anh em cứ tà tà làm cho lấy có. Hai tên công an canh tù và tên Lý là cán bộ quản giáo tức lắm mà không làm gì được anh em mình hết. Nó nạt nộ, hăm dọa thì anh em nói rằng: *“việc làm này nặng nhọc lại mới quá nên không quen, chỉ tiêu giao quá cao nên không sao hoàn thành được; yêu cầu Trại giảm chỉ tiêu xuống”*, và anh em bắt đầu tiến hành cuộc phản đối chống lại chỉ tiêu trời ơi đất hỡi này của nó, theo từng bước một...

Tên cán bộ Lý mặt non choẹt (*quản giáo đội 15 chúng tôi, cấp bậc Hạ Sĩ*) thì vẫn luôn hùng hổ nạt nộ, hăm dọa anh em đủ điều nên anh em đặt cho nó cái tên là cán bộ **“nhí”**; điều này làm nó càng điên tiết lên nhưng vẫn không làm anh em sợ hãi mà thay đổi cách làm. Dềng co như vậy đầu cũng gần tháng trời, Trại bèn cho thay tên Nhí bằng một cán bộ khác tên Điền về làm quản giáo Đội 15 Đập Đá.

Lúc này anh em đã chán với trò dềng co qua lại này nên một hôm, không biết anh em nào đã nghĩ ra sáng kiến tuyệt vời là: khiêng đá đã có sẵn từ trước đang chát đống ở bãi đá, đem sang chỗ mới sau khi đã dọn dẹp phát quang sạch và xóa dấu vết của bãi đá cũ, không cho thấy có dấu di chuyển đá ở đó. Đá đó được anh em khiêng (*cứ hai người khiêng một miếng đá*) đem chát chồng lên chỗ mới, là nơi sẽ báo cáo chỉ tiêu Đội chúng tôi làm ra trong ngày. Cứ dựng đứng bốn phiến đá lại, bọc chung quanh sao cho đúng kích cỡ một thước vuông như chỉ tiêu chúng đặt ra; còn bên trong trống thì đi lượm đủ thứ đá lớn, lớn vừa, nhỏ lòn hòn liệng vào

trong cho nó đầy kín (*không kín cũng không sao vì bốn mặt và bên trên đã lấp kín rồi*). Anh em đã đặt cho cách sáng tạo này một cái tên nghe đầy vẻ văn minh hiện đại của " Tư Bản Dây Chết " (*từ cs gọi chế độ miền Nam khi vừa chiếm được Saigon*) là: **“cát nhà lâu”**.

Với cách sáng tạo mới này, anh em cứ thoải mái nghỉ ngơi, hút thuốc tán gẫu, đi bắt cóc nhái dưới các gộp đá hay kiếm rau cải để lấp đầy cái bao tử đang đói meo rêu sùng sục trong bụng. Và rồi đợi đúng giờ hoàng đạo là anh em theo tiếng hô của anh đội trưởng, nhào vào khiêng đá từ bãi cũ qua bãi mới để cát nhà lâu... chỉ trong thời gian ngắn, nhà lâu cát xong; anh đội trưởng chỉ việc đi báo cáo cho tên quản giáo đi ra kiểm tra đặng cho đội về trại nghỉ.

Đọc đến đây chắc ai cũng sẽ thắc mắc là còn hai tên công an coi tù thì sao? Chẳng lẽ nó chịu đứng im để anh em mình quây qua mặt nó như vậy sao??? Xin thưa, làm gì cũng có kế hoạch hết; biết tụi nó cũng đói vì lúc nào đội ra tới bãi đá, là nó đều bắt anh đội trưởng cử ra hai anh em đi qua đội tăng gia để đào khoai lang, khoai mì, bắp về nấu cho chúng nó ăn.

Thế là, nhân cơ hội này, anh em đã chọn sẵn hai anh giỏi kể chuyện đẽ (*phần lớn là anh em lớn tuổi tình nguyện*). Mỗi sáng, khi ra tới bãi đá là sẽ nhận làm anh nuôi phục vụ chúng vừa ăn uống, điều đóm vừa nghe kể chuyện truyền bá nọc độc Mỹ Ngụy cho chúng nó nghe.

Cả đời tụi nó bị nhồi sọ tuyên truyền nào biết gì đâu...giờ biết được cái hay của một nền văn hóa tự do miền Nam (*đủ thứ chuyện*) nên mê tít thò lò nằm nghỉ miết trong hang đá mà hưởng thụ, tội gì phải ra đứng phơi nắng cho cực tâm thân trong khi tên cán bộ quản giáo thì được thoải mái ngồi nghỉ mát trong nhà Lô (*đây cũng là khía cạnh mà anh em triệt để lợi dụng để khai thác tối đa sự ganh ăn ghét ở của bọn chúng với nhau*). Vậy là anh em mình cứ ngoài này thoải mái diễn tuồng. Anh Đội Trưởng chỉ việc đứng canh, hễ thấy hai tên coi tù trong hang dợm bước ra là báo động cho anh em ai vào việc nấy lảng xãng tới lui, cực nhọc đập đá cho có tiếng vang...Tôi và anh Lợi thường hay phụ trách việc đập đá, mệt thì nhường anh em khác thay thế.

Ăn uống thiếu thốn lại mất ngủ thường xuyên vì đói, vì lũ rệp, muỗi cứ luôn cắn chích, tân công liên tục lúc đêm về; nên chỉ đập có ba, bốn búa là xây xẩm mặt mày muốn xỉu...Anh Lợi là người thuộc làu Truyện Kiều nên hể ngưng tay nghỉ ngơi là anh đọc và dẫn giải cho anh em nghe như là để ôn lại những gì của văn học ngày xưa đã được học. Không biết bây giờ anh còn nhớ nữa không?!

Tên Điền quản giáo mới, lấy làm lạ là tại sao đội không bao giờ hoàn thành chỉ tiêu mà bây giờ lại báo cáo là làm xong và còn đủ vượt chỉ tiêu nên nó nghỉ ngơi và...bắt đầu rình...Hắn đi vòng qua ngõ đội rau và lần theo vách đá dựng đứng khuất phía sau bãi đá, Anh em mình đâu ngờ cú rình mò này của hắn. Toán canh chừng đội tuần tra, chỉ canh chừng con đường thường xuyên đi lại trước mặt bãi

đá, chớ không hề nghĩ là nó sẽ đi lối này vì rất khó đi mà còn phải lội nước nữa nên ý y không đề phòng.

Thế là mảnh của anh em mình bị nó phát hiện, bắt tại trận...và nó mừng rỡ, vừa nhào ra vừa la: *"náo...náo...! Các anh dám qua mặt nương gạt trại như thế à!!"*. Không dừng lại ở đó, nó nhảy lên bề mặt của đồng đá mà anh em đã chắt chùng lên theo kiểu cát nhà lầu. Phiến đá đập bề ra thì cạnh của nó rất mỏng, chỉ có lần lần vào trong là dày dần lên; nhưng vì anh em chắt gá lên mà không có bỏ thêm thứ gì lên trên nên nó không bị ảnh hưởng gì; nay tên quản giáo làm tào nhào lên đứng và còn dậm chân nghiêng răng rửa xả anh em: *"các anh cát chuồng heo như thế này để qua mặt Trại, qua mặt chúng tôi à!"* Nụ cười! Miền Nam sung túc dư đã nên cách diễn đạt cũng đầy phóng khoáng sang giàu **"cát nhà lầu"**. Trong khi đỉnh cao nhân loại thì nghèo đói bần cùng nên chữ dùng cũng thấp kém, nghèo nàn... **"cát chuồng heo"**.

Thiên bất dung gian! Mặt phẳng phiến đá khi không bị dẫm đạp, chịu sao nổi nên xập xuống, chân nó vì mang dép râu nên bị mép đá bén cắt đứt chảy máu dầm dề; nó lòng lộn lên: *"náo...náo! Anh đội trưởng đâu! Trưa nay đội không được về trại ăn trưa, phạt ở nại nàm cho đến tối, chừng nào tôi cho phép mới được về"*. Và rồi nó cà nhắc cà nhắc đi về trại để băng bó trong khi anh em mình cười vui hí hả vì được xem một màn kịch thị uy lã nhách không giống ai.

Anh em mình bị đói quen rồi, bao tử teo tóp lại rồi nên có nhịn không ăn trưa bằng mấy củ khoai sùng, sơ sượng cũng đâu có sao, tối về ăn thành hai phần cũng được thôi; không nghĩa lý gì hết. Nhưng tụi nó thì không nhịn được, vì đã có tù làm nuôi mập thây ra rồi; nên sáng hôm sau, khi ra tới bãi đá là nó bắt đội trưởng cử hai người đi lấy khoai về nấu cho nó ăn. Hai anh nuôi bắt đắc dĩ dò hỏi nó mới biết là tụi nó ăn chung mâm bốn người, đến giờ ăn mà không về, thì những thằng về ăn trước sẽ xoi hết không chừa nên nó bị đói...

Từ đó nó không còn dám bắt anh em làm đến tối mịt mới cho về mà phải cho anh em về đúng giờ quy định. Và thế là mặc nhiên nó chấp nhận một luật bất thành văn là, việc anh em mình làm thì cứ làm miễn đừng để nó bị Trại khiển phạt; cứ báo cáo đủ chỉ tiêu và nó cũng báo cáo lên trại như vậy và nó thì cứ ở miết trong nhà Lô mà không hề bước chân ra khỏi nhà Lô để đi kiểm soát việc đập đá của anh em...

Trại được báo cáo là đội nổi loạn khó trị này, giờ đã tích cực lao động và không có biểu hiện chống đối nào; đã vậy luôn làm đủ, vượt chỉ tiêu nên không đầy ba, bốn tháng sau gì đó, khi về nắm chức quản giáo đội thay cho tên cán bộ Nhí; cán bộ Điền được Trại cho lên Thượng Sĩ. Như vậy là cấp bậc của tên quản giáo Điền là do anh em mình gấn cho nó. Điều này làm cho tên Lý càng thù ghét đội thêm lên và tìm mọi cách để hại đội cũng như hạ bệ tên Điền hầu nắm lại chức quản giáo Đội 15.

(Chuyện đấu tranh chống và làm thay đổi nội quy Trại 6 của Đội 15 Đập Đá Lò Vôi còn nhiều tình tiết hấp dẫn mà không ai có thể ngờ được; tuy nhiên vì quá dài

nên tôi mạn phép tóm gọn ở đây, xin mời xem để biết rõ hơn khi cuốn “ Đoàn Kỳ Tù” viết xong và ra mắt).

Bây giờ xin nói về chiến thắng ngoạn mục mà không có Trại nào, Đội nào trong “tù cs” làm được như Đội 15 Đập Đá Lò Vôi Trại 6 Nghệ Tĩnh này. Sau khi thống trị bãi đá và làm cho tên quản giáo Điền phải chấp nhận thỏa hiệp, không dám bước ra ngoài bãi đá để kiểm soát mà bỏ mặc cho anh em mình muốn làm gì thì làm, miễn sao cuối ngày cứ báo cáo hoàn thành chỉ tiêu để nó không bị phạt và giữ yên chức quản giáo đội; còn hai tên công an canh tù thì coi như lúc nào cũng bị nhốt kín trong hang đá để hưởng thụ. Anh em tiến tới bước nữa là tổ chức cho các anh em có thăm nuôi được gặp mặt Vợ Con, người Mẹ của mình ngay tại bãi đá:

1/ Người đầu tiên là Lâm Ngọc Chiêu (LLDB). Thấy anh ra gặp vợ đi thăm nuôi về, mặt có vẻ bí xị, buồn xo; anh em mới hỏi: *”ua sao mới gặp được vợ vô lại có vẻ buồn dữ vậy?”* Chiêu im lặng không trả lời.

Anh em mới hỏi: *”muốn gặp mặt vợ ở ngoài bãi đá không?”*

”Làm sao gặp!” Chiêu hỏi lại. Anh em nói: *”thì nhờ người ngày mai ra gặp mặt vợ con nói dùm với vợ anh là “cứ nhắm ngọn núi đá giả bộ như đi nhìn ngắm cảnh vật, rồi cứ đi vòng vòng, lần tới núi đá. Anh em sẽ canh cho anh gặp chớ gì đâu!”*.

Mấy bà Vợ đi thăm nuôi chồng luôn chờ đợi nhau để đi về chung cho an toàn, nên chuyện vợ anh Chiêu đi gặp anh ở bãi đá quá dễ dàng; có điều là dám đi hay không mà thôi. Và vợ anh Chiêu đi thật. Quá nể luôn! Tình yêu đúng là không có gì cản nổi!! Và rồi anh chị đã gặp nhau an toàn gần cả ngày trời ở bãi đá dưới sự canh chừng giúp đỡ của anh em đội đập đá.

Và chuyện này đã làm nảy sinh câu chọc ghẹo trong đội 15 cho quên đời tù là *“thằng Chiêu nó nói là thấy vợ ra thăm, mặc cái quần lãnh đen lảng o...Nên anh em động lòng tổ chức cho nó được gặp vợ nhà đừng thỏa lòng mong nhớ”*.

Chiêu hả! Có đọc đoạn này cũng đừng trách Lê A. Thương này xạo sự nhen huynh. Tôi không chế ra điều này đâu! Anh em có nói vậy cũng chỉ là để tìm niềm vui cho quên đời tù... Dù sao anh cũng còn có người thăm nuôi, còn tôi con Bà Phước hoàn toàn vì: *“người yêu thì tôi đã nhắn về, xin em hãy quên tôi và nếu thấy ai thương mà kết hợp được thì hãy tiến tới; vì tôi không biết có còn sống để về trong cái Mùa Hè Đỏ Lửa này không, dưới trời mưa bom bão đạn của cs; khi mà đạn tránh mình chớ mình tránh đạn được đâu!”*.

2/ Người thứ hai là anh Hòa (Xã Trường miền Tây). Ngày xưa ở miền Tây mà lên Saigon, vô Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung để thăm là cũng trần thân khoai củ rồi; chớ đừng nói chi ra thăm chồng đóng quân ở miền Trung. Bây giờ lại khăn gói quà cáp ra tận miền bắc cs,

lại còn phải đi vào rừng sâu núi thẳm nữa thì gian khổ, nguy nan cỡ nào, thế mà vẫn đi; cho nên anh em lại giúp anh Hòa thôi. Và cũng như anh Chiêu, vợ chồng anh Hòa được gặp nhau ở bãi đá dưới sự canh chừng giúp đỡ của anh em.

Ô hình chữ nhật trong vòng tròn đỏ là toàn bộ trại 6. Ngay đầu chấm màu đen ở trong vòng tròn đỏ là nhà giam đôi

15 Đập Đá (mái nhà xưa). Vệt xanh dài bên phải vòng tròn đỏ là bức tường trại giam. Giữa bức tường trại giam và Ao Tắm là con đường mà Đội 15 thường đi và về khi đi lao động, Và Má của C/h Tùng đã đi để ra thăm con ở bãi đá. Con đường ngoằn ngoèo màu vàng là con đường mà vợ C/h Chiêu đi bọc vòng để thăm Chiêu, vì là chuyến đi đầu tiên nên phải đi như vậy cho an toàn.

3/ Người thứ ba là C/u Ngô Thanh Tùng (BDQ). Vừa ra trường TĐ là bị bắt làm tù binh, bị dẫn đi theo đường mòn hẻm ra Bắc giam giữ cuối năm (1973) ?, trận đánh nào thì tôi không nhớ. Hiện Tùng ở Nam Cali [nghe anh em cho biết, Tùng có thời gian làm Tổng Thư Ký cho Chính Phủ NHC (?)]. Gia đình đã lập bàn thờ và đã nhận tiền tử tuất.

Nhóm tù binh bị bắt trước 1975, được đưa về giam ở trại 6 Nghệ Tĩnh chung với anh em mình có ba người là: C/u Tùng (BDQ), Rạng (binh nhì BB), Long (binh nhất, BB). Và Tùng về Đội 15 Đập Đá,

Khi nhận được giấy báo cho thăm nuôi là Má Tùng và em gái vội vàng đi ngay ra Bắc để thăm Tùng. Tình thương của người mẹ quả lớn lao nên vừa ra tới trại, được gặp con xong là hôm sau, hai mẹ con đi thẳng ra bãi đá bằng con đường ngắn nhất, cập theo bờ tường trại giam là con đường mà Đội 15 thường đi về mỗi ngày lao động chớ không đi vòng như vợ anh Chiêu và anh Hòa mà không hề sợ hãi gì hết.

Tội nghiệp và thấy thương cho Tùng, còn trẻ măng và đẹp trai nữa, tuổi đời chưa tới hai mươi mà đã bị giam giữ mút mùa lệ thủy, lâu dài như vậy cho nên lâu lâu, đang lao động là Tùng ngưng làm và nhìn lên trời mà nói như hát: "*Mẹ ơi! Con nhớ Mẹ, nhớ gia đình! Bao giờ con mới được gặp lại Mẹ đây ?!*". Anh em nói khẽ với nhau: "*Thằng Tùng nó từng từng như vậy là nó "mát giãy thừng" rồi!*". Thừa quý vị, khi ngồi viết đến đây là tôi ứa nước mắt vì thương cho cuộc đời còn quá trẻ của Tùng và cho những người lính miền Nam VNCH... Chúng tôi dù sao cũng bảy tám năm lăn lộn chiến trường, còn Tùng vừa mới ra trường...

Mẹ và em gái còn đang xa là Tùng đã chạy nhào ra để ôm Mẹ và vừa chạy vừa kêu: "*Mẹ... mẹ..*", nước mắt tuôn rơi. Mẹ Tùng và em gái cũng vậy. Thấy vậy để tránh cho cảm xúc lớn làm mất đi niềm vui hạnh ngộ không ngờ được như vậy, nên tôi và Phó Đức Thành tranh nhau lên tiếng chọc ghẹo: "*Má! Má con là Thượng nê! Con là Thành nê! Tụi con chưa có vợ! Má nhớ con nhen! Đừng tin thằng này, nó có vợ rồi đó Má*". Làm Má Tùng cũng vừa vui vừa cười: "*nhớ... nhớ hết!*". Còn cô em gái Tùng thì vừa cười cười trong sự bẽn lẽn vừa cúi mặt.

Thật không có gì để diễn tả được hết niềm vui gia đình Tùng và cũng là của tất cả anh em chúng tôi trong ngày hôm đó. Chúng tôi ồn ào như vỡ chợ như vậy mà không sợ gì hết và thật sự cũng không có một tên công an nào xuất hiện để làm khó dễ hay bắt bớ một ai hết; ngay cả tên ngồi trên chòi cao canh gác cũng không có hành động báo động gì hết; điều này cho thấy, tụi nó đã bị anh em mình không chế, mua chuộc và chúng ta đã đánh thắng nó ngay trên trận địa (*trại 6*) của chúng nó và ngay tại hang ổ vùng Thanh Nghệ Tĩnh của chúng nó, nơi mà chúng luôn luôn ca ngợi là cái nôi của cắt mệnh...

Còn nhiều chuyện hy hữu mà khi biết được, sẽ không ai tin là Đội 15 Đập Đá Lò Vôi Trại 6 Nghệ Tĩnh lại có thể làm được như vậy. Xin đón xem Đoàn Ký Từ: “*Cuộc Chiến Đấu Vẫn Còn Đang Tiếp Diễn*” của Hoàng Mai Nhất, H.O. 26 Lê Anh Thượng sẽ ra mắt khi viết xong.

Hoàng Mai Nhất

H.O. 26 Lê Anh Thượng

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/HoangMaiNhat.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN ONLINE VỚI HƠN 10500 TÁC PHẨM